Betel,19 oct.2014

Casa de odihnă !
Evrei 4:1-13

Fr.Jack ne spunea joi că trebuie să transformăm substantivul *''credinţă''* în verbul „credinţă",adică nu doar o constatare, ci o acţiune.
În cap.3 ni se cere să nu uităm că moştenirea noastră **de drept**, nu este încă o moştenire **de fapt**.(3:1-6a). Moştenirea de fapt ne este garantată doar dacă păstrăm credinţa până la capăt. (3:6b-19).
În acest paragraf autorul afirmă că păstrarea credinţei este posibilă doar dacă o punem în negoţ.
Priviţi cum descrie 2 Petru 1:3-11 credinţa de fapt (citim tot pasajul)!

Evrei 4:1 ,''nici unul să nu se pomenească venit prea târziu'' !
Alte traduceri ale acestui verset spun:*''de aceea, să ne temem ca nu cumva, în timp ce promisiunea intrării în odihna Lui rămâne, vreunul din voi să pară s-o fi pierdut''*.(NASB)
Biblia de la Jerusalim:*''aveţi grijă deci: promisiunea de a ajunge la locul odihnei pe care El a avut-o pentru ei fiind încă valabilă, nici unul dintre voi să nu gândească că a venit prea târziu pentru ea''*.
Alte traduceri:*''să nu fie găsit descalificat în faţa ei''*,*vreunul din voi să pară s-o fi pierdut''*,*''cineva dintre voi să pară că a rămas în urmă''*.

De ce anume trebuie să ne temem sau să ne îngrijorăm?
Să nu cumva să ne lăsăm minţiţi că am venit prea târziu pentru a intra în odihna Lui Dumnezeu. Nu făgăduinţa este de vină, pentru că ea este şi rămâne în picioare, dar de vină pot fi eu prin necredinţa mea. Necredinţa se naşte din inactivitate, din lipsa de pasiune, lipsa luptei în viaţa credinciosului.

Acest Cuvânt este o avertizare !

O avertizare să nu ne trezim la realitate prea târziu. Se dau în context 2 metafore:
*Cetatea de scăpare.2:14-18
În Iosua 20:7,8 ni se dau numele a 6 cetăţi de scăpare. Cetăţile de scăpare existau pentru orice om vinovat de un omor nepremeditat. Dacă însă vinovatul zăbovea dintr-un motiv sau altul şi alerga imediat la cea mai apropiată cetate, şi era surprins de răzbunătorul sângelui în afara cetăţii, era omorât. În acest caz degeaba existau nişte cetăţi de scăpare dacă omul nu se grăbea să intre. L-a prins răzbunătorul, şi atunci oricât şi-ar fi dori el să fi fost în cetate,era prea târziu. El trebuia să stea în cetate până la moartea Marelui Preot, indiferent dacă era mult sau puţin. Dragii

mei, Isus, Marele nostru Preot a murit, deci noi suntem azi liberi, iar Răzbunătorul nu poate să ne omoare, nu mai are nici un drept. Evrei 2.14. Ba mai mult, MP. este viu şi stă la dreapta Tatălui şi mijloceşte, se roagă pentru fiecare în parte, ne observă trăirea. Oh cum i-am făcut eu Faţa Lui să roşească înaintea Tatălui şi a sfinţilor îngeri!
Doamne ai milă de noi, iartă-ne!
Nu ne foloseşte la nimic să negăm păcatul şi efectele lui, ci mai bine să alergăm la El Turnul nostru de scăpare. El stă în Turn şi ne vede când alergăm spre El. Atunci de teamă să nu ne prindă urmăritorii, El trimite solii Lui la intersecţii de drumuri unde e greu de luat decizii în grabă, ca ei să ne strige:''într-acolo este cetatea de scăpare, Isus Hristos''.
Solii Lui curăţă drumurile ca să ne fie uşor să observăm cetatea.

Aşadar, cetatea de scăpare dă odihnă doar acelora care sunt în ea. Ea nu este de nici un folos pentru cei ce nu vor să intre.

*Casa.3:6-15
În Luca 11:20-26. Isus Hristos a fost în acea casă, dar prin neascultare şi răzvrătire care conduc la necredinţă şi neascultare, Domnul iese din casă, cel în cauză fiind descalificat nu a mai putut să intre în odihnă, deşi odihna era oferită de prezenţa Domnului acolo.
De aceea este scris acest text aici, adresat unor evrei care dădeau înapoi.Lor li se adresează Evrei 3:6-4:1.
Nu, nu este prea târziu pentru Duhul Lui Dumnezeu, ci pentru tine care nu mai auzi glasul Lui. Auzi tu cum te cheamă azi Duhul Domnului la acea credinţă vie, activă, trăită frumos în aşteptarea revenirii Domnului?
Când aştepţi cu drag pe cineva te pregăteşti, deretici, pui flori, te mai uiţi, întrebi :''ce mai trebuie, vreau să fie gata''?!
Evrei 3:19''vedem dar că nu Dumnezeu, ci tu, tu nu intri din pricina necredinţei tale''.

Nici unul din cei dinlăuntru să nu se ducă afară în întuneric !
Dar cum se pierde credinţa?
Răspunsul în găsim în context, atunci când analizăm cu grijă toţi factorii prezenţi în textul nostru. Atât păcatul cât şi inima rea, dispusă spre împietrire, sunt realităţi incontestabile. Inima se poate împietri în pofida faptului că Duhul Sfânt vorbeşte. Natura păcatului şi natura inimii explică pericolul care ne paşte pe fiecare dintre noi. Păcatul ne poate înşela inima şi ne-o poate împietri. Iar atunci când şirul acelor..''astăzi...astăzi''...pe care Dumnezeu le dă fiecăruia în parte se va fi terminat, cel care n-a intrat în odihnă se va pomeni în faţa scaunului de judecată a

Lui Dumnezeu. Acolo la judecată omul va fi perfect conştient de existenţa unui loc de odihnă, şi de faptul că el a călcat în picioare acea făgăduinţă nesocotind-o, dar, deşi va şti acel adevăr, va fi prea târziu.
Romani 14:10,11

Deci, suntem casa Lui Dumnezeu dacă păstrăm până la sfârşit încrederea şi nădejdea cu care ne lăudăm.
În text sunt două opţiuni: să auzi glasul Lui şi să te pocăieşti, sau să nu auzi. Când nu auzi, inima te înşeală prin înşelăciunea păcatului, şi continuă să se împietrească.
Evrei 3:12''luaţi seama dar, fraţilor ca nici unul dintre voi să nu aibă o inimă rea şi necredincioasă care să vă despartă de Dumnezeul cel Viu'', ci ,''îndemnaţi-vă unii pe alţii în fiecare zi''.
Suntem vulnerabili atunci când, neţinând cont de natura inimii noastre şi de realitatea păcatului, ne izolăm de fraţi, de adunare, de citire, de rugăciune, de cină etc..şi nu ne mai îndemnăm unii pe alţii, în fiecare zi.
Evrei 12:25''luaţi seama..''

Ilustraţie:Un pacient în vârstă din Anglia a intrat în cabinetul medicului de familie spunându-i că vrea să-i facă un control la urechi, să-i verifice auzul. Atunci doctorul îi scoase aparatul auditiv din ureche iar pacientul sări în sus de bucurie spunând că acum auzea mai bine. În urmă cu 20 de ani, cineva îi pusese aparatul auditiv în urechea sănătoasă.
Isus a zis:''cine are urechi de auzit să audă''! Amin!